

[Finansministeren.]

arbejdstiden. Som helhed vil det derfor næppe være realistisk at regne med, at produktionen kan øges med mere end ca. 3 pct.

Også i 1966 må der regnes med en oprift i indkomsterne. Ved en uændret skatte- og afgiftspolitik vil dette resultere i, at der vil være tendens til for stærk opgang i forbruget. Denne udvikling vil være mest udtalt i foråret 1966 og dæmpes noget senere på året. Den stigning i efterspørgslen, der udgår fra investeringerne, synes derimod aftagende.

Disse tendenser tilsiger efter regeringens opfattelse, at der må føres en politik, der på den ene side dæmper den lidt for stærke stigning, der kan ventes i forbruget, og på den anden side gør det muligt at lempe noget på den meget stærke kreditstramning, således at et tilbageslag i bygge- og anlægsvirksomheden undgås.

Finanspolitikken har i første halvdel af året 1965 ikke været tilstrækkelig effektiv. Tværtimod er der fra statsfinanserne udgået en ekspansiv virkning, men fra i sommer har finanspolitikken været strammere, både i kraft af de gennemførte afgiftsforhøjelser og den stigning i de direkte skatter, som skete ved overgangen til det nye skatteår. Den bremsende virkning, der i sommer udgik fra statsfinanserne, er imidlertid nu svækket og vil yderligere aftage i løbet af det næste halve år.

Der er tegn på, at det økonomiske klima er ændret og efterspørgselspresset ved at lette, og dette skyldes altså ikke så meget statsfinanserne som den kreditstramning, der blev gennemført i forsommeren.

Der kan konstateres en vis, omend svag, tendens til større ledighed. Der er kun tale om små tal, og ledigheden er fortsat meget lav i sammenligning med årene forud for 1964. Den vedrører navnlig ufaglærte og hidrører hovedsagelig fra mindre bygge- og anlægsaktivitet. Mængden af byggeri under opførelse er fortsat meget stor, men der kan for de seneste måneder konstateres en ret kraftig nedgang i påbegyndelsen af nyt byggeri. Det er givet, at kreditstramningen spiller ind her.

Der kan også konstateres en afdæmpning i råvare- og maskinimporten, der vel bl. a. må søge sin forklaring i tilbageholdenhed

med hensyn til lagerdannelse og investeringer i erhvervene.

Det videre forløb, for så vidt angår investeringerne — og navnlig boligbyggeri og kommunal bygge- og anlægsvirksomhed — vil i høj grad bero på, hvorledes kreditaftalerne mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne administreres. Såfremt der ikke snart sker en moderering af kreditvilkårene, må man se i øjnene, at vi står over for en tendens til nedgang i investeringsaktiviteten, navnlig i boligbyggeriet. Da der samtidig er tendens til stigning i forbruget, er der altså tale om en vis omfordeling mellem forbrug og investering. Det vil naturligvis altid være diskutabelt, hvor balancen skal søges, og der kan argumenteres for, at investeringsniveauet var kommet vel højt op i forhold til opsparingen. Denne omfordeling bør dog efter regeringens opfattelse ikke føres så vidt, at der bliver tale om et direkte fald i de faste investeringer, og boligbyggeriet bør i hvert fald opretholdes på et niveau af ikke under 40.000 lejligheder pr. år.

Det er derfor regeringens opfattelse, at vi nærmer os det tidspunkt, hvor en vis lempe af pengepolitikken er hensigtsmæssig, men at dette på den anden side kun vil være forsvarligt, såfremt der kan gennemføres en finanspolitik, der i hvert fald mindst giver dækning for stigningen i statsudgifterne. En sådan finanspolitik forudsætter, at nye indtægtsmuligheder tilvejebringes.

Jeg forudsætter herved, at den udgiftspolitik, der er lagt op til gennem finanslovsforslaget, vinder tilslutning. Den er tilrettelagt ud fra det synspunkt, at der må føres en stramt tilbageholdende linje for statens udgifter, men også ud fra den overbevisning, at opgaverne inden for uddannelse, forskning, sundhedsvæsen, social forsyning, u-landshjælp, trafik o. s. v. må og skal løses.

Regeringen må derfor nu lægge afgørende vægt på, at den nødvendige stigning i statens udgifter dækkes finansielt ind, og at der samtidig sikres et passende overskud på statens drifts- og anlægsbudget, således at der ikke fra den offentlige sektor udgår en ekspansiv virkning. Dette vil med de forudsætninger, der i øvrigt gælder for statens kapitalbudget, være ensbetydende med, at kasseoverskuddet skal sættes tilsvarende op. Dette gælder i særdeleshed for det kommende finansår; men også for den resterende